

Скълъбгърци
Плезънт
Сезони на Войната

ТЪРСЕТЕ ОЩЕ ОТ ДЕРЕК ЛАНДИ:

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ДА ИГРАЕШ С ОГЪНЯ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: БЕЗЛИКИТЕ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: МРАЧНИ ДНИ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ТЛЕННИ ОБВИВКИ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ВЕСТИТЕЛЯТ НА СМЪРТТА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ЦАРСТВОТО НА ЗЛОТО

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ПОСЛЕДНАТА БИТКА НА МЪРТЪВЦИТЕ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: СМЪРТТА НА СВЕТИНАТА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ВЪЗКРЪСВАНЕ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: ПОЛУНОЩ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: БЕДЛАМ

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: АПОКАЛИПСАТА МЕ ХВАНА

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ: СЕДМОРКАТА НА ЗЛОТО

ДЕМОН ШОСЕ

ОПУСТОШЕНИЕ

Скълъбгъри
Плезънт
Сезони на Войната

СОФИЯ, 2021

Derek Landy
SKULDUGGERY PLEASANT SEASONS OF WAR
copyright © 2020 Derek Landy
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ
СЕЗОНИ НА ВОЙНАТА

Студиото на А 2021

Всички права запазени.

Автор: Дерек Ланди

Превод: © 2020 Цветана Генчева

Редактор: Венелин Проиков

Коректор: Йоана Иванова

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел. +359 2 411 00 02

www.artline-store.net

www.facebook.com/ArtlineStudios.LTD

artline@artline-comics.net

ISBN 978-619-193-218-4

Тази книга е посветена на следващото поколение племенници и племеннички.

Камерън и Самира, Ел и Еван – вие сте странна работа и в това няма грешка. Аз съм сигурен, че ще станете страхотни, но в момента ми се струвате странни, смешни и едно от вас, дечица, има студените, мъртви очи на бъдещ сериен убиец.

Само че няма да кажа кое.

Не искам да предизвиквам съдбата.

*И всичко беше спомен.
Споменът за богове и хора. Споменът за чудовища.*

ΠΡΟΛΕΤ

- Вече не знам коя съм.
- Добре.
- Мислех, че знам. Аз бях от добрите. Бях сред потомците на Последните Древни. Аз спасих света.
- И какво се промени?
- Знаеш какво се промени.
- Мислиш, че не си от добрите ли?
- Във вените ми тече кръвта на Безликите. Как мога да съм от добрите, след като произлизам от убийства, мъчения и омраза? Знаеш ли кое е най-лошото? Сега вече всичко си идва на мястото. Даркесата избяга всички онези хора. Отражението уби Кристофър. Аз убих Алис. Ами всички, които съм наранила и всички ужасни неща, които съм сторила?
- Виниш наследството си за всичко това?
- О, не. Не, не. Виня себе си. Но аз съм каквато съм заради кръвта си.
- Ами Алис? И тя ли е от лошите?
- Тя е на осем.
- Но ти я видя в бъдещето, когато се кани да се изправи пред стария си враг. Мислиш ли, че тя е героинята в тази история, или врагът?
- Няма значение. Бъдещето може да се променя. Аз ще го променя. По който и път да е тръгнала тя, мога да я отклоня.

- Тя как е? Все още ли плаче, докато заспи?
- Някои вечери. Нашите я заведоха на детски психолог, който казва, че състоянието ѝ прилича на потискана травма. Трябва да им каже, нали? Би трябвало. Те имат право да знаят какво се е случило, за да могат да ѝ помогнат да се оправя.
- Ако обаче им кажеш...
- Знам.
- Ако им кажеш, може никога повече да не ти проговорят. Да не говорим, че няма да ти позволят да видиш повече Алис.
- Да, но ще успеят да ѝ помогнат.
- Как? Как точно ще ѝ помогнат? Какво ще кажат на психолога? *Когато дъщеря ни беше мъничка, голямата ѝ сестра я уби и разкъса душата ѝ ли?* Как би могъл един смъртен психолог да осмисли казаното? Как... Какво има?
- Нищо.
- Отново ли имаш главоболие?
- Няма нищо. И не знам как ще помогне, не знам как ще обяснят, без да звучи откачено, но крия това от тях твърде дълго, така че няма нужда да знаят истината.
- Действително няма. Какъв е смисълът да съсипваш връзката с родителите си? Ти ги обичаш, те обичат теб и не е нужно да разбират как душата на Алис е била разкъсана. Ти я оправя, нали? Мина през ада, за да откриеш късовете и да ги събереш отново. Защо ти е да им казваш какво се е случило? Алис няма да каже. Тя дори не разбира какво се е случило тогава.
- Може би тя трябва да им каже. Карам я да пази една огромна, травматизираща тайна от собствените си родители. Аз я повредих преди години, когато тя беше беззащитно малко детенце, а когато се опитах да я оправя, я повредих още повече. Докато душата ѝ беше разкъсана, тя поне не изпитваше тъга. Какво направих? Какво точно направих, за да стане животът ѝ по-добър? Просто ѝ върнах тази тъга, и то

с един замах. Цялата болка, цялата тъга, цялата травма, целият ужас, цял...

– Валкирия. Престани. Правиш го отново.

– Аз я съсипах.

– Престани. Въртиш се в кръг.

– И какво от това? Какво от това, че се въртя в кръг? Заслужавам да се въртя в кръг. След всичко, което направих, заслужавам да се въртя в кръг, заслужавам дори нещо по-лошо. Ти нямаш представа какво е тези мисли да ти се въртят в главата. Нямаш ни най-малка представа. Не знаеш какво е непрекъснато да кръжат и да стават все по-шумни и по-шумни. Оглушително е. Не чувам нищо друго. Всички тези гласове, всички тези ужасни гласове, които редят ужасни неща. Ами вината... Господи, вината. Ти не знаеш. Тя е навсякъде. Всеки път, когато отворя очи. Всеки път, когато затворя очи. Тя е винаги там. Тя е под всичко. Дори когато съм с Милица. Дори когато съм със Скълдъгъри. Не знам... Не знам още колко ще издържа по този начин.

– Стига, де.

– О, господи.

– Стига. Погледни ме. Чуй ме. Ще продължиш, защото ти точно това правиш. Не знаеш много неща, но аз знам какво представляваш. Аз съм ти, макар и по-умна и значително по-красива.

– Не мисля, че мога.

– Ти се съмняваш в себе си. Добре. Всички имаме съмнения. Освен това ти мразиш себе си. Разбирам те. Била си поставена в невъзможно положение, принудена си била да правиш немислими неща. Но да знаеш, че сегашните ти чувства няма да са вечни. В момента си попаднала в дупка, но преди си излизала от подобна дупка и ще излезеш отново.

– Твърде уморена съм.

– Мисля, че това няма значение. Ти няма да спреш да се изкачваш нагоре. Знаем, че няма.

– Ти не... ти не ме познаваш както си мислиш. Ти не си аз. Ти си част от Даркесата, която тя е оставила.

– А Даркесата е част от теб.

– Значи ти си частица от моя частица от времето, когато бях на осемнайсет. Променила съм се оттогава.

– Знам. Я погледни какви мускули си натрупала. Защо ги нямаше преди седем години? Тогава и аз щях да ги имам.

– Нямах това предвид.

– Говориш така, сякаш се каниш да се откажеш, но си във фитнеса по колко пъти на седмица? И каква храна ядеш? Кога за последен път яде пица?

– Аз не...

– Ако се беше отказала, нямаше да тренираш. Ако се беше отказала, нямаше да пресмяташ кога да вземеш следващата доза протеин. Нямаше да ти пука за тези неща.

– Но това е навик. Това е... Не знам. Това е нещо, което правя, за да не мисля за други неща. Ако се съсредоточа над следващите упражнения, ако се съсредоточа да вдигам повече от миналата седмица, тогава ще имам няколко минути повече, в които ужасните неща няма да ми се въртят в главата.

– Все още си готова за битка, Валкирия. Знам, че е така. Виждам, че е така.

– Не мисля, че си права. Аз не съм робот. Не мога да продължавам напред просто така. Човек си има предел, нали? Има определен брой пъти, в които да паднеш в дупката, преди да се замислиш и да си кажеш, че няма смисъл да изпълняваш, след като утре ще паднеш отново.

– Ами... Имаш нужда от помощ. И то не от мен. Не от тъпата музикална кутия. Имаш нужда от професионална помощ. Може би от прилични лекарства. Определено имаш нужда от някой, с когото да поговориш, и то с човек, който знае какво прави.

– Музикалната кутия ми помага.

– Нищо подобно.

- Нямах да мога да ставам от леглото, ако я нямах.
- Това не е здравословно.
- Малко ме успокоява.
- Превръща те в зомби. Наблюдавала съм те, докато я слушаш. Седиш и гледаш в стената. Викала съм те по име, крещях в ухото ти, а ти дори не забеляза, че ме има.
- Преувеличаваш.
- Де да беше така. Не е добре за теб.
- Помага ми.
- Ами малките Магически петна? Наистина ли мислиш, че не знам за тях?
- Използвам ги само когато се налага.
- Нали си наясно, че това е дрога? Какво, нищо ли няма да кажеш по този въпрос?
- Не разговарям с теб, за да ме съдиш. Говоря с теб, защото няма с кого да обсъждам тези въпроси. Говоря с теб, защото, ако не го правя, знаеш ли какво? Ти щеше да се носиш наоколо, да минаваш през стени и да правиш каквото там правиш, когато ме няма, и никой нямаше да види или чуе, или дори да предполага, че съществуваш. Така че, направи ми една малка услуга, моля те. Не ме съди. Ти си частица от моя част, а това е *скапано убийство*. Ти си частица от моя част, която си е наумила да убие целия тъп свят.
- В лошо настроение си. Виждам.
- Просто ме остави на мира, Кес. Имам нужда да остана сама.
- Никога няма да останеш сама, глупаче. Това е животът, който си си избрала, живот на приключения. А следващият, както винаги, чака зад ъгъла.

1.

Червените свещи бяха поне десет. Тухлени стени. Много наклонени греди, много сенки, много от онези големи, празни петна мрак. Дървен под. Тя се намираше в мазе, голямо мазе, подпряна на нещо метално. Усети как подпорите се забиват в гърба ѝ. Ръцете ѝ бяха над главата, китките стегнати с въже. И глезените бяха вързани.

По езика усети кисел вкус. Бяха я упоили. Устата ѝ беше пресъхнала. Тя облиза устни. Имаше чувството, че всичко у нея е притъпено. Вкара малко магия в тялото си и умът ѝ веднага се проясни.

Запита се дали гримът ѝ се е размазал. Надяваше се да не е. Беше ѝ нужна цяла вечност, за да си го сложи. Обувките ѝ ги нямаше. Добре. И без това бяха ужасни. Все още беше в роклята, онази, която ѝ беше твърде малка и твърде тясна и не много практична. Едно обаче беше наред – амулетът от тъмен метал във формата на череп, който пасваше на бедрото ѝ като готина закопчалка.

Тя вдигна леко глава и се заоглежда внимателно наоколо през кичурите коса, паднали над лицето ѝ. По пиедестали бяха пръснати окултни вещи в стъклени витрини, сякаш на някого му бе хрумнала идеята да направи музей на черната магия с висококачествени – макар да личеше, че са пластмасови – скелети, облечени в парцали, провиснали от окови по стените. Земята беше лепкава под босите ѝ крака. Тя беше поставена в самия център на пентаграм, нарисуван върху дюшемето. Беше напълно сигурна, че тъмните петна са оставени от обилно количество кръв.

– Тя е будна – заяви някой в мрака пред нея. – Чуйте, тя е будна. Викнете другите.

Чуха се стъпки по дървените стъпала, след това жълта светлина нахлу отгоре. Издължена сянка мина пред светлината, след това вратата на мазето се затвори и тя остана с трепкащите червени свещи и онзи, който бе заговорил.

Той пристъпи напред, излезе от мрака. Беше облечен в червена роба с вдигната качулка.

– Как се казваш? – попита той. Гласът му прозвуча мило. С американски акцент. Топъл.

– Валкирия – отвърна тя.

– Валери ли?

– Валкирия. С К.

– Хубаво име. Необикновено. Ирландско ли е?

– Норвежко.

– Я. Приятелят ми каза, че си от Ирландия.

– Така е. Името ми обаче не е.

– Аха. – Той пристъпи малко по-близо. Тя видя долната част на лицето, квадратната му челюст и равни бели зъби.

– Сигурно в момента си се шашнала. Разбирам те. Наистина. Будиш се. Оказваш се затворена в тъмно мазе, виждаш сатанински вещи наоколо и вероятно си мислиш, че ще бъдеш заколена по ужасен начин в някакъв ужасен ритуал с човешко жертвоприношение, нали? – Той смъкна

качулката и усмивката му стана по-широка. – Точно това ще стане.

– Познавам те – спомни си Валкирия.

– Нима?

– Ти си онзи актьор – продължи тя. – От филма. Ти си Джейсън Рандъл.

– Искаш ли автограф?

– Какво ще кажеш за селфи? Ако ми подадеш телефона... Той се изсмя.

– Харесваш ми. Обикновено момичетата, които принасяме в жертва, на този етап са пълни с въпроси, продиктувани от паника, въобразяват си, че могат да си обяснят какво става и не могат да повярват, че скоро ще бъдат убити.

– Как се казваше филмът, в който участва с онзи актьор от „Големия Лебовски“?

Джейсън наклони леко глава.

– Не съм участвал във филм с...

– Не, нали се сещаш? И двамата играете мъртви ченгета, които продължават да разследват престъпления и разни такива. Не сте зомби ченгета, нито пък призрочни ченгета, ами... как ви наричаха? Ще ми се да кажа, че бяхте от Оня свят, но...

Усмивката на Джейсън помръкна.

– „РПУ „Оня свят“ – уточни той.

– Да – потвърди Валкирия. – Ужасен филм. Защо го направи? Той се почеса по челюстта.

– Говориш за Райън Рейнълдс. За него мислиш.

– Не беше ли ти?

– Не.

Валкирия се намръщи.

– Сигурен ли си?

– Струва ми се, че знам в кои филми съм участвал.

– Мога да се закълна, че беше ти.

– Да, ама не съм.

– Ужасен филм.

– Нямам представа. Не съм го гледал и не съм участвал в него.

– Кофти беше.

– Тогава какво ще кажеш да престанем да говорим за него?

– Да не би да се срамуваш от него, защото беше толкова кофти?

– Не съм участвал в него.

Валкирия го погледна.

– Може би, ако имаше малко по-добър агент, щеше да участваш в по-прилични филми.

Жълта светлина наводни мазето и сенките се раздвижиха. Трима заслизаха по стълбите, до един облечени в червени роби.

– Мастъра тук ли е? – попита ги Джейсън Рандъл и в думите му прозвуча раздразнение.

– Идва – отвърна жената отпред. Валкирия не чу името ѝ, но напоследък вечно я снимаха като гаджето или съпругата на героя. Допреди няколко години беше изпълнявала главни роли. А пък филмите не бяха лоши. Мъжът зад нея, един от звездите в ужасната сапунка, която Валкирия се преструваше, че харесва, беше същият, който я почерпи с напитката с наркотик в претъпкания бар. Позна последния човек – актьор в телевизионно предаване, което тя никога не гледаше. Името му беше смешно, а и тя не го помнеше.

Жената имаше невероятна усмивка и невероятна костна структура и великолепна коса. Блестеше на светлината на свещите.

– Разбирам, че Джейсън ти е обяснил какво ще се случи – заговори тя.

– Не си прави труд с тази – обади се нацупеният Джейсън. – Не е много умна.

Валкирия не му обърна внимание.

– Аз съм ти голяма фенка – обърна се тя към жената. Казваше се Виктория. Виктория Лий.

СКЪЛДЪГЪРИ ПЛЕЗЪНТ

- А, благодаря.
- Помня онзи филм, в който откъсваше на мъжете за смъртта на съпруга. Страхотен беше.
- Много си мила. В него сама изпълнявах почти всички каскади.
- Бойните сцени бяха превъзходни.
- Виктория се усмихна на другите.
- Трябва ли да я убиваме? Тя има чудесен вкус.
- Останалите прихнаха – всички, с изключение на Джейсън. Той дори не се усмихна.
- Трябва да действаме веднага – настоя той.
- Виктория се намръщи.
- Преди Мастъра да дойде ли?
- Почти полунощ е. Ще трябва да действаме, независимо дали е тук, или не.
- Мастъра няма да остане доволен – рече звездата от сапунката.
- Тогава Мастъра трябва да идва навреме за човешките жертвоприношения – сопна се Джейсън. – Всички останали сме тук, нали? Освен това си имаме работа. След два часа трябва да съм на снимачната площадка, вас не ви ли чака работа рано сутринта?
- Мен ме чака – отвърна звездата от сапунката.
- Виктория погледна финия златен часовник на фината си бяла китка.
- Добре, добре, подгответе всичко. Ще чакаме до последната секунда. Ако Мастъра пристигне навреме, чудесно. Ако ли не, действаме сами, щом удари полунощ.
- Останалите кимнаха и отидоха да донесат нужното. Виктория пристъпи напред и приглади назад косата на Валкирия.
- Ти си била красавица – рече тя. – Не си красива като за главна роля, но определено ставаш за съседското момиче. Ами тези рамене? Мили боже! Линчбек рамене, както им казваме. Разбирам защо Тад те е избрал. – Гласът ѝ омекна. –

Държа ли се с нужното уважение? Преди съм го предупреждавала за тази работа.

– Сигурна съм, че се е държал добре.

– Добре. В моя бизнес съм виждала прояви на неуважение към много момичета и не ми е приятно да ставам част от нещо, което предизвиква такова държание.

– Вие няма ли да ме убиете след няколко минути?

Чу се тих смях.

– Много добре разбирам къде е противоречието.

– Добре – отвърна Валкирия. – Защото започвах да се притеснявам.

– Държа да кажа... Как се казваш?

– Валкирия.

– А, от норвежката митология. Много хубаво. Държа да кажа, Валкирия, че си изненадващо спокойна в тази ситуация.

Валкирия сви рамене, доколкото можеше.

– Не искам да се перча, но съм изпадала и в по-тежки ситуации.

– Нима?

– Накрая нещата се подреждат.

– Не ми се иска да ти съобщавам лоши новини, но тази вечер няма да стане.

– Ще видим.

– Ще видим, Валкирия. Имаш невероятно отношение. Наистина ще видим. Кажете ми, какво те води в Ел Ей? Да не би да си начинаеща актриса?

– Всъщност мислех да се захвана с каскади. Предпочитам физическото натоварване. Да размятам хора, да скачам през прозорци, да падам от покриви... Разни такива.

– О, искрено се възхищавам на каскадьорите. Честна дума. Знаем един страхотен екип в Глендейл. Жалко, че тази вечер ще умреш – някоя атлетична като теб щеше добре да пасне.

– Може ли да те попитам нещо? Въпросният Мастър, когото чакате – кой е той?

– Наистина ли искаш да знаеш? Защо пък не – няма на кого да кажеш, нали? Той е магьосник. Той е вълшебник.

– Като онези по улиците ли?

Смехът на Виктория беше красив като очите.

– Не, не, не като уличните магьосници. Той е истински вълшебник. Може да мести неща, като размаха ръце. Щраква с пръсти и в дланта му се появява топка огън.

– Сериозно?

– Кълна се, че е самата истина.

– И той защо ви кара да принасяте в жертва хора?

– Той черпи силите си от Сатаната. Той е пратеникът на Сатаната тук на земята. Всички в малката ни група принасят в жертва момичето и Сатаната дава на Мастъра сили да изпълнява дори най-невероятните ни желания.

– Божке – ахна Валкирия.

– Знам.

– И получава ли се?

Виктория размаха ръка.

– Това не е точна наука. Звънят ни често, когато започне нов сериал, към нас проявяват огромен интерес и агенти, и режисьори... но истината е, че Сатаната само открехва вратата. Ние сме тези, които трябва да влезем.

– Така де, така – отвърна Валкирия. – Значи Сатаната е истински?

– О, да.

– Леле. И какво точно иска той? Човешки жертвоприношения ли?

– Да. И комисионна.

– Комисионна ли?

– Тя отива у Мастъра. За да има средства да живее.

– Значи Мастъра получава дял от всичко, което изкарват? Колко голям е неговият дял?

Виктория се поколеба.

– Четиресет процента.

– Сериозно?

– Но си струва. Тад нямаше да получи ролята в сапунката, ако не беше Мастъра, а аз чакам обаждане за ролята на военен кореспондент. Базирана е на истинска история и около сценария много се шуми.

– Успех. Дано ти дадат ролята.

– Благодаря.

Останалите се върнаха. Тад държеше свещник със седем високи, незапалени черни свещи, а другият, актьорът, чието странно име Валкирия не можа да си спомни, носеше кутия от полиран дъб. Джейсън Рандъл отвори кутията и извади дълга, извита кама. Ъгълчетата на устата му се повдигнаха, когато погледна Валкирия.

– Остават ни още две минути – спря го Виктория.

– Тя трябва да е мъртва в полунощ – отвърна Джейсън.

– Знам правилата.

– Трябва да го направим сега, за да сме сигурни, че ще умре.

– Ще го направим в единайсет и петдесет и девет. Стига да я наръгаш в сърцето, тя ще умре за секунди. Запали церемониалните свещи.

Актьорът със смешното име остави кутията и забърза, бръкна под робата. Извади сребърна запалка „Зипо“. Отвори капачката и прокара колелото по бедрото си. Тя пламна и той поднесе пламъка към седемте черни свещи. Тад вдигна свещника.

– Свещите – заяви той – са запалени.

– Камата – започна да приглася Джейсън – е остра.

– Времето – продължи Виктория, без да откъсва очи от часовника си – настъпи.